ממזרת וכתינה חייכת ביבמייהו. סיכוי לטהר את בניו ע"י שפחה ואע"פ שאין יכול לטהר את הנקבות כדאמר בסוף התומר בקידושין (קף סט.) אבל מטהר את הנקבות שבורה היא שלא יקפיד כיון שיכול לטהר את הזכרים ולמה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט דמשמע דלא מרגלא ליה משום פבול זרעה שהם חללים לע"פ שבני ישראל מקום טהרה לחללות ובטח ישראל מקום טהרה לחללים לרבי דוסתאי ברבי יגאי (קדושין קף עז.) מכל מקום מקפיד הוא על בניו שלא יהיו כהניס ויכלה להרגילו:

ורבי עקיבא דאמר יש ממזר מחייבי לאוין הא לא מרגלא ליה. הו"מ למימר דר' עקיבא כר' טרפון דאמר (שם קף סט.) ממזר טמא שפחה וחייכת ביבמייהו וממזרת וכתינה כדלעיל וע"ש ומאי קשיא ליה לר"ע כיון דלא מפסי בה קידושין ל"ב חייכה לשמה ואין צריך לקנסו אימן לה כחובה דלמילו גם לא בעית מיניה כדאמר בהמולן (לעיל קף מט. ושם) וי"ל דלמא משום פירות ומזונות פריך הלא משום פירות ובלאותה שלחן לה להפכיד כיון דלא מרגלא ליה: **ורבי** מחייב בן חרס כו' הא לא מרגלא ליה. פי' בקונטרס דניחא לה לשהות בריחת דלא ליפסלה לכהונה וקשה דכיון דנירשה לאו בת שחיה כדמוכח בסוף האשה רבה (נקמן קה. ושם) דקאמר מאי חייכיה בת עליה תפי' נתן לה גט נמי ואפי' אמר מיני מקקה נמי פי' דשוב חיינה שוחה ועוד קשיא לפי' הקונטרס דמאי חייכיה דפריך לרבי מחייב בן חרס לרבנן נמי מיקשה דלא מרגלא ליה שרוחה לשהות תמלה להיות מומרת לכהונה דאם יבא עליה שוב לא יקשה דלא הוי מוקמה מעון ואין הבעיס בודקין לומה תלה ים לומר לרבנן ניחא ליה דאם שחיה היא כיון שנירשה אבל לרבי מחייב בן חרס שנעשים זונה לא מרגלא ליה ע"כ דבלאו הכי היתה פסולה לכהונה מוכנמתה ועוד דגרושה היא ובתרומה נמי אסירא וקיימא שהיא זרה מכל מקום פסול של זונה גמלי הוא לה ולא מרגלא ליה ובפרק עשרה יוחסין (קדושין עז:) נמי מתיר ליה פסול של זונה טפי משאר פיסולי כהונה קולא וחומר לא מרגלא ליה ביבמות ועוד לא מרגלא ליה משום לחייכה משום תרי לאוי:

תרומה

קנסו אותו בתובה, ומפני מה אמרו שניות מדברי סופרים אין להן בתובה? מפני שהוא כשר והיא כשרה וכל מקום שהוא כשר והיא כשרה קנסו אותה כתובה רבי אומר "הללך" דברו" תורה "ודברי תורה אין צריכין חיזוק, והללו דברי סופרים ודברי סופרים צריכין חיזוק נבר אחר והו מרגילה, וזו היא מרגילתו "דבר אחר" מאן קתני לה? אביי דאמר ר"ש בן אלעזר קתני לה ומה טעם קאמר? מה טעם אמרו הוא פסול והיא פסולה קנסו אותו כתובה? מפני שהוא מרגילה, ומה טעם הוא כשר והיא כשרה קנסו אותה בתובה? מפני שהיא מרגילתו

אביי דאמר רבי קתני לה: וחלוצה קא קשיא ליה – והא חלוצה דרבנן ואית לה כתובה? הדר אמר כיון דפסיל לה (ב) מדרבנן והו מרגילה, וזו היא מרגילתו, מאי איכא בין רבי לרבי שמעון בן אלעזר? אמר רב חסדא ממזרת ונתינה לישראל איכא ביניייהו: מ"ד דאורייתא הא נמי דאורייתא מ"ד מפני שהוא מרגילה היא מרגלא ליה *וכרבי אליעזר דאמר זה יעבר וממזר הא לא מרגלא ליה ולא מידי אלא אמר רב יוסף מחזיר (ג) (גרושה) משניסת איבא ביניייהו: מאן דאמר דאורייתא הא נמי דאורייתא ומאן דאמר מפני שהוא מרגילה הא היא מרגלא ליה ולרבי עקיבא דאמר *יש ממזר מחייבי לאוין הא לא מרגלא ליה ולא מידי, אלא אמר רב פפא בעולה לכ"ג איבא ביניייהו: מאן דאמר דאורייתא הא נמי דאורייתא ומאן דאמר מפני שהוא מרגילה הא היא מרגלא ליה *ולרבי אליעזר בן יעקב דאמר יש חלל מחייבי עשה הא לא מרגלא ליה ולא מידי אלא אמר רב אשי מחזיר ספק סוטתו איבא ביניייהו: מ"ד דאורייתא הא נמי דאורייתא ומ"ד מפני שהוא מרגילה הא היא מרגלא ליה, ולר' מתיא בן חרש דאמר *אפי' הלך בעלה להשקותה ובא עליה בדרך עשאה זונה, הא לא מרגלא ליה ולא מידי אלא אמר מר בר רב אשי סומה ודאי איבא ביניייהו: **מתני'** בת ישראל: מאורסת לכהן, מעוברת מכהן, שומרת יבם לכהן ובן בת כהן לישראל

לא תאכל – בתרומה. בת ישראל מאורסת ללוי מעוברת מלוי שומרת יבם ללוי ובן בת לוי לישראל לא תאכל במעשר. בת לוי: מאורסת לכהן, מעוברת מכהן, שומרת יבם לכהן ובן בת כהן ללוי לא תאכל לא בתרומה ולא במעשר: **גמ'** ותהא זרה, ורמי מי לא אכלה במעשר? אמר רב נחמן אמר שמואל הא מני ר"מ היא דאמר *מעשר ראשון אסור לזרים דתניא

תרומה

פוסלין ולא מחכלין: לא תאכל במעשר. בגמ' פריך זרה גופה מי לא תאכל במעשר: לא בתרומה ולא במעשר. תרומה כדאמרן לעיל נמי לענין תרומה היא מעשר מפרש בגמ': **גמ'** מי לא תאכל במעשר. כל זר לא יאכל קדש בתיב (ויקרא כב) ומעשר ראשון נאמן לאדם קדש מיקרי:

תרומה

[ר"ה יט. תענית יז:]

הגהות הב"ח

(א) גמ' כיון דפסיל לה מתרומה דרבנן זכו מרגילה: (ב) שם מחזיר גרושתו חייכת ביבמייהו כ"ל ותיבת מחזיקת נמחק: (ג) רש"י ד"ה חייכת דאמר וכו' כדאמר בעובדה. כ"כ ומייתי לה לעיל פ"ב קף כד.:

[קדושין סט.]

לעיל מה:

[לעיל ס. סה:]

לעיל מה:

[לעיל מד. כתובות כו.]

מצוה
ב' בניות לנסיב אחד קתני ל' ואח"כ אומר ל' מה אינה ראיה ר"ש בן אלעזר ורבי אלעזר בן רבי
נושאי מצוה
חייבי הבא הבועל את הבת ל' בהסבר ע"ז רבי ל' ר' טרפון כין ל' ר' עקיבא (סוטה ה:) (ר"ה כג:) מאי לאוי דאית ביה כרת (ר"ה כג:) אלו ג' עריות (כתובות ג:) אלו ג' עריות (יבמות ד:) אלו ג' עריות (סנהדרין נב:) אלו ג' עריות (מכות יג:) אלו ג' עריות (שבועות יג:) אלו ג' עריות (עבודה זרה ה:) אלו ג' עריות (חולין קלז:) אלו ג' עריות (נדה מה:) אלו ג' עריות (כריתות יג:) אלו ג' עריות
נושאי מצוה
מעשר ראשון הראוי לו מותר לו

עין משפט נר מצוה
מז א מיי' פכ"ד מהל' מישות הלכה ד: ב מיי' פ"ל מהלכות מעשר הלכה ב סמג עשין קלה:

תוספות ישנים

ממזרת וכתינה חייכת ביבמייהו (ל"ל מפני שמרגילתו זו היא מרגילתו ול"ל הלא הוי ממזר ע"י דאפשר לעבדו בדאמרינן יבמות ממזרים ליעבר כיוצ מחזר עשה שפחה הולד עבד שחללו הולד בן מורין ותימה מאי קאמר זו היא מרגילתו הלא אין מרגילתו אלא בדבר שאין בו כלום שהרי אף אם תבעל לממזר יכולה ליעבר כמה כדפריכית ויל"ד דמ"מ היא מרגילתו שיקרקע ועוד על שם שנראה כמזר ולמאי דאמרי' נלמה דאין חש לריחוק כזה אף אם היא מרוחקת כלום הכבר נדבר ד"מ מרגלא ליה כדאמרי' יותר ממה שהתיר רוצה ליבעל אחר רוצה להבעל וכן פ"ב (ע"ל). וכן מוכח בתמורה דכשיש לחברים לעיל קנסוה בכתובתה אע"פ שאינה מוספת שום הכבר הלא משום שהיא רוצה להבעל יותר מהאחים. ד"ה ל"ב מאי פריך תחת כן ונר' מלישנא דאמר ר' עבד ואמר רבא לא מרגלא ליה, ואפי' אף פריך הלא מ"מ חייב בשפחה כלום בדבר שהרי גם אם תבעל לממזר כדאיה יהיה בעה ממזר. ואי משום הלא מרווחת שום הכבר הלא פי' דמ"מ מרגלא ליה משום שרוצה להבעל. וי"ל דשפיר פריך לר' אלעזר דאמר ה"ז אבד ואפי' ל"ב חייבה פסול לבעל (יבמות (ידה) [ידו] א) הוי ורעו ופסל ואפי' ל"ב לא מרגלא ליה כדאמרינן לעיל ב"מ שהוא פסול והיא פסולה קנסו חומו שהוא מרגילה והיה חייבה מרגילתו: סוטתה מפני שמרגילה זו היא מרגילתו ואי משום הדחק קשיא לדוכתין ולרי עקיבא דאמר יש ממזר מחייבי לאוין הא לא מרגלא ליה שהרי היא סוטה ואפי' אי תחייבי לאוין היא לרבנן דפליגי עליה דר' יוסי בן כיפר ואמרי אחרי אבר הוטמאה שהוסהרה בסוטה וי"ל דהא אמרינן לעיל הכל מודים בבת על הסוטה שאין הולד ממזר ואפי' ר"ע מודה:

א) תימה מכאן שהרי אם היתה נאנסת לממזר ג"כ היתה מותרת בכהן ל' ואפי' לר"ע כיון דהוה פסול ע"י זנות ואפי' לר"ל כיון דהוה פסול מדבריהם שהיה רוצה להבעל יותר מבעלה ע"ש: